

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/47/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7120207300
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenka Kohútová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7120207300.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Kohútovej a sudcov JUDr. Igora Ragana a JUDr. Júliusa Tótha v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 36 857 033, proti žalovaným: v 1. rade: Advokátska kancelária Hopferova s.r.o., Bajzova 2, 040 01 Košice – Staré Mesto, IČO: 47 254 220, v 2. rade: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, D. XX, XXX XX E. – F., o zaplatenie 4.802,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I, č. k. 26Cb/38/2020-222 z 11. novembra 2022, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Košice I, č. k. 26Cb/38/2020-222 z 11. novembra 2022.
- II. Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.
2. Súd prvej inštancie toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca žalobou, ktorú doručil súdu prvej inštancie dňa 23.6.2020 navrhol, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 4.802,40 eur, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo 4.802,40 eur od 4.7.2016 do zaplatenia.
3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 9.12.2014 uzatvoril so žalovanými zmluvu o úvere číslo 208409 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalobca (ako veriteľ) poskytol žalovanému v 1. rade (ako dlžníkovi) úver vo výške 6.624,- eur. Žalovaná v 2. rade bola spoludlžníčkou. Poskytnutý úver spolu s úrokom sa obaja žalovaní zaviazali splatiť v 48 mesačných splátkach vo výške 138,- eur, v termínoch splatnosti dohodnutých v splátkovom kalendári, ktorý podľa ustanovení zmluvy tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Žalovaní sa dostali do omeškania s úhradou splátok úveru, čo vyplýva z priloženého prehľadu splácania. Listom zo dňa 16.6.2016 žalobca oznámil žalovaným, že sú v omeškaní s úhradou splátok. Súčasne im oznámil, že v dôsledku nespĺcania splátok, je žalobca oprávnený v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy zosplatiť všetky záväzky zo zmluvy. Keďže žalovaní neuhradili dlhované splátky, všetky splátky sa podľa zmluvy stali splatnými dňa 3.7.2016. Toto oprávnenie žalobca ako veriteľ uplatnil v súlade s článkom 12 ods. 12.3 zmluvy. Celková suma dlhu žalovaných voči žalobcovi predstavuje súčet neuhradených splátok, ktoré boli zosplatené na základe uvedeného ustanovenia a predstavuje sumu 4.140,- eur (žalovaní do dnešného dňa zaplatili len sumu 2.484,- eur). V súlade s ustanovením článku 12 ods. 12.1 zmluvy si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, a to vo výške 331,20 eur a vo výške 331,20 eur. Žalobca si uplatnil aj nárok na úrok z omeškania vo výške podľa Nariadenia vlády

SR č. 21/2013 Z. z., pričom sadzba úroku z omeškania je určená ako základná úroková sadzba ECB zvýšená o 9 percentuálnych bodov. Aktuálne platnou sadzbou je sadzba 9 % p. a. Celková suma dlhu žalovaných voči žalobcovi predstavuje súčet neuhradených splátok a zmluvných pokút a je vo výške 4.802,40 eur.

4. Žalovaní v 1. a 2. rade vo vyjadrení k žalobe uviedli, že na totožnom skutkovom a právnom základe s tými istými účastníkmi je vedené konanie aj na rozhodcovskom súde: Slovenský arbitrážny súd, Krížna 56, 821 08 Bratislava. Spisová značka konania je 139/12/16 a žalovaní absolútne nemajú vedomosť o tom, že by uvedené konanie bolo právoplatne skončené. V rozhodcovskom konaní si žalobca uplatňuje sumu 8.114,40 eur, a to na základe tých istých skutkových a právnych okolností ako v tomto konaní. Táto suma nepochybne konzumuje sumu uplatňovanú v tomto konaní a tento rozdiel len potvrdzuje konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, keď v jednom konaní svoj nárok takmer zdvojnásobuje. Tvrdili, že úver nebol žalobcom poskytnutý vo výške 6.624,- eur. Žalobca teda nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a neposkytol žalovaným úver 6.624,- eur. Poskytnutie úveru žalobca v konaní nepreukázal. V predmetnej veci neboli v žiadnom prípade naplnené podmienky pre vyhlásenie okamžitej splatnosti záväzkov žalovaných. Neboli splnené podmienky pre vystavenie faktúry číslo 915003198 zo strany žalobcu, nakoľko pre takýto postup nebola naplnená podmienka určenej dĺžky omeškania žalovaných. Konajúcemu súdu nebol doručený nijaký dokument, dokazujúci zosplatnenie poskytnutého úveru zo strany žalobcu. Žalobca teda nijakým spôsobom nepreukázal výšku ani dôvodnosť ním uplatňovaného nároku. K výške uplatnených zmluvných pokút uviedli, že tieto sú v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a voči spoludlžníkovi ako spotrebiteľovi, aj v rozpore s dobrými mravmi a neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Napriek presvedčeniu o neexistencii právneho nároku žalobcu, žalovaní z dôvodu opatrnosti vzniesli námietku premlčania nároku žalobcu, a to tak v prípade zosplatnenia úveru, ako aj jednotlivých splátok. Na základe uvedeného navrhli, aby súd konanie zastavil z dôvodu litispendencie, eventuálne, aby žalobu odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť. V prípade, ak by súd dospel k záveru, že tu nie sú dôvody pre vyššie uvedený postup, navrhli, aby súd žalobu zamietol.

5. Žalobca k vyjadreniu žalovaných uviedol, že tvrdenie o prekážke litispendencie je nedôvodné, pretože podľa § 54c ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ak rozhodcovské konanie vedené pred Stálym rozhodcovským súdom, ktorého zriaďovateľ po 31. decembri 2016 nespĺňa podmienky podľa právnych predpisov určených od 1. januára 2017 a v ktorých nebol rozhodcovský rozsudok doručený účastníkom konania pred 1. januárom 2017, sa 31. decembra 2016 takéto konania zastavujú. Pretože v predmetnom rozhodcovskom konaní medzi účastníkmi konania nebola splnená podmienka doručenia rozhodcovského rozsudku pred 1. januárom 2017 pre účastníkov rozhodcovského konania, nastal zákonný dôsledok v podobe zastavenia rozhodcovského konania ex lege. Z toho vyplýva, že žiadne rozhodcovské konanie medzi žalobcom a žalovanými neprebíha, preto námietka litispendencie, ktorú vzniesli žalovaní, nie je dôvodná.

6. Ďalej žalobca k tvrdeniam žalovaných, že im nebol poskytnutý úver 6.624,- eur uviedol, že predmetom tohto konania je zaplatenie dohodnutého počtu splátok, podľa úverovej zmluvy. Žalovaní podľa úverovej zmluvy neuhradili spolu 30 splátok po 138,- eur. V súlade s čl. 1.1, 4.1 a 9.1 úverovej zmluvy došlo po započítaní sumy zmluvnej odmeny voči sume úveru uvedenej v zmluve, k vyplateniu rozdielu na účet žalovaného v 1. rade. To nebolo medzi stranami sporné. Z toho dôvodu žalovaný v 1. rade nepodal ani žalobu o plnenie, ani neodstúpil od úverovej zmluvy, pretože si bol vedomý obsahu úverovej zmluvy, o tomto započítaní zmluvnej odmeny voči sume úveru. Žalobca ďalej uviedol, že spolu so žalobou bol súdu prvej inštancie predložený prehľad splátok a úhrad, z ktorého vyplýva, že žalovaný v 1. rade uhradil len 18 platieb po 138,- eur a celkový počet splátok mal byť 48. Čiže žalovaná suma predstavuje neuhradené splátky spolu vo výške 4.140,- eur, ktoré boli pôvodne splatné podľa splátkového kalendára od 31.7.2016 do 31.12.2018. To znamená, že ani prípadné nepredloženie oznámenia o zosplatnení úveru, nemá vplyv na povinnosť žalovaných zaplatiť túto sumu 4.140,- eur. Ďalej žalobca uviedol, že žalovaní tvrdia, že neboli splnené podmienky pre vystavenie faktúry č. 915003198 a že nebola splnená dohodnutá dĺžka omeškania pre uplatnenie vyúčtovanej sankcie. Žalobca k tomu uviedol, že faktúra č. 915003198 bola vystavená na úhradu zmluvnej sankcie z dôvodu omeškania s úhradou splátky č. 7 o viac ako 15 dní (čl. 12. bod 12.1 úverovej zmluvy). Splátka č. 7 bola uhradená s omeškaním 17 dní (splatnosť splátky č. 7 bola 31.7.2015, uhradená bola až dňa 17.8.2015). V súvislosti s uplatňovaním nároku na zmluvné sankcie, žalobca poukázal nielen na základné funkcie dojednania o zmluvnej pokute (preventívna, sankčná), ale aj na fakt, že vznik nároku závisel výhradne

od omeškania žalovaného v 1. rade s úhradou záväzku a súčasne, že doba omeškania musela byť viac ako 15 dní, aby nárok vznikol. Posudzovať nárok na zmluvnú pokutu len z pohľadu výšky, nemá oporu ani v zákone a ani v súdnej praxi, a v tomto prípade aj popiera účel a podstatu zmluvne dohodnutých podmienok. Navyiac, Obchodný zákonník svojimi ustanoveniami jednoznačne preferuje platnosť dohody o zmluvnej pokute (napr. ustanoveniami o jej moderácii). Žalobca tiež poukázal na to, že pri úhradách jednotlivých splátok, počnúc splátkou č. 5 bol žalovaný v 1. rade v omeškani, a to v rozmedzí od 5 do 34 dní. Žalobca si neuplatnil a nepožadoval od žalovaného v 1. rade ako dlžníka žiadne nároky spojené s omeškáním (napríklad úrok z omeškania), naopak, snažil sa komunikovať so žalovaným v 1. rade ohľadne úhrady a doplatenia zameškaných splátok. Žalobca ďalej k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaných uviedol, že táto námietka nie je dôvodná a to ani pri posudzovaní vo vzťahu k jednotlivým splátkam, ani z pohľadu zosplatneného úveru. Žalobca uviedol, že námietka premlčania je hmotnoprávnou námietkou a žalovaní riadne a určito nevymedzili jej obsah, teda kedy malo dôjsť k premlčaniu, a preto ju žalobca považuje za neprejednatelnú a nedôvodnú.

7. Žalobca ďalej k tvrdeniu žalovaných o tom, že predmetný úver je spotrebiteľským úverom a preto žalobca nemá nárok na zmluvné sankcie uviedol, že žalovaný v 2. rade ako fyzická osoba má v zmluvnom vzťahu podľa úverovej zmluvy postavenie spoludlžníka. Spoludlžník nie je spotrebiteľ, pretože jemu sa žiadne plnenie podľa úverovej zmluvy neposkytuje a súčasne jeho zodpovednosť (za zaplatenie) nevyplýva z postavenia dlžníka, ale zo zabezpečovacieho charakteru prístúpenia k záväzku. Osoba prístupujúca k obchodnoprávnemu záväzku, nemusí byť ani podnikateľom a ani nemusí konať v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Povaha prístúpenia k záväzku podľa § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka (t. j. spoludlžník) má podľa názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozsudku z 28. júna 2012, sp. zn. 3Cdo/133/2010 zabezpečovací charakter: „Podľa § 533 Občianskeho zákonníka, kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne; ustanovenie § 531 ods. 4 tu platí obdobne. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia, predpokladom vzniku zabezpečenia záväzku je uzavretie dohody medzi veriteľom a prístupujúcim dlžníkom.“ Dohoda o prístúpení k záväzku je obsiahnutá v úverovej zmluve. Podľa článku 5.8 úverovej zmluvy: „Spoludlžník č. 1 a Spoludlžník č. 2 týmto prístupujú na základe § 533 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka k peňažnému záväzku Dlžníka, spočívajúcemu v úhrade úveru, príslušenstva úveru, prípadne uplatňovaných zmluvných pokút a ďalších prípadných peňažných záväzkov, ktoré vyplynú/vzniknú z tejto Zmluvy a jej prípadných dodatkov.“ Pri vymedzení právnej povahy postavenia spoludlžníka titulom prístúpenia k záväzku podľa § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobca vychádza aj z rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2CoZm/106/2015: „Súd dospel k záveru, že poskytnutie záruky za podnikateľský úver nemá za následok, aby bola osobe poskytujúcej záruky poskytnutá ochrana ako spotrebiteľovi a to z dôvodu, že príslub úveru a samotná úverová zmluva sú zmluvami o dodávke služby, avšak záruka je iba prostriedkom, ktorého realizácia je závislá na samotnom poskytnutí úveru.“ Rovnako aj Súdny dvor EÚ vo veci C419/11 uviedol: „...fyzickú osobu, ktorá má úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povolaním vo vzťahu k spoločnosti, ako sú konateľstvo, alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti, nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle tohto ustanovenia, ak prevezme ručenie za vlastnú zmenku vystavenú na zabezpečenie záväzkov tejto spoločnosti zo zmluvy o poskytnutí úveru.“

8. Žalovaní v 1. a 2. rade v ďalšom písomnom podaní uviedli, že dňa 9.12.2014 došlo medzi žalovanými a žalobcom k uzatvoreniu Zmluvy o revolvingovom úvere č. 208409-72676 (ďalej aj ako „Zmluva“). Zmluvné strany sa dohodli na tom, že žalobca ako veriteľ poskytne dlžníkovi – žalovaným na účely výkonu podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky v dohodnutej výške 6.624,- eur. Uvedené vyplýva z čl. 1 bod 1.1 Zmluvy. Žalovaní poukázali na to, že od žalobcu v pozícii veriteľa nikdy sumu v takejto výške neobdržali, a to ani jeden z nich. S daným tvrdením korešponduje obsah dokumentu predložený samotným žalobcom označený ako „Platby B. C. – 208409 ku dňu: 16.6.2020.“ Z prvého riadku doloženej tabuľky vyplýva, že dňa 10.12.2014 došlo k poskytnutiu sumy 2.000,- eur žalobcom. V tabuľke je uvedené číslo účtu, na ktorý boli žalovaným predmetné finančné prostriedky poukazané: XXXXXXXXXXX/XXXX. Jedná sa o číslo účtu žalovanými uvedené v žiadosti o úver. Žalobca v podanej žalobe žiadnym spôsobom neodôvodnil, na základe čoho žiada zaplatenie sumy vo výške 4.140,- eur, keď reálne poskytol žalovaným úver len vo výške 2.000,- eur, ktorú sumu žalovaní už aj uhradili. Navyše zaplatili ešte sumu 484,- eur, teda celkovo žalobcovi zaplatili sumu 2.484,- eur. Vôbec nie je zrejmé, z čoho žalobcom žalovaná dlžná suma v celkovej výške 4.802,40 eur pozostáva. Reálne došlo k poskytnutiu sumy vo výške 2.000,- eur a suma 4.624,- eur

má predstavovať úroky. Teda úroky činia 231,2 % z dohodnutej sumy úveru 2.000,- eur, čo je výška absolútne neprimeraná, a to aj v prípade, pokiaľ ide o obchodno-právny vzťah. Bezprostredne spolu súvisia námietky žalovaných k uplatnenej výške úveru a k neprijateľným úrokom za poskytnutie úveru, a to vzhľadom na znenie čl. 1 bod 1.1 Zmluvy pri určení nominálnej výšky úveru 6.624,- eur, vzhľadom na znenie čl. 4 bod 4.1 Zmluvy o dohodnutých úrokoch za poskytnutie úveru vo výške 4.624,- eur, ako aj vzhľadom na znenie čl. 9 bod 9.1 Zmluvy o tom, že pohľadávka žalobcu na zaplatenie odmeny za úver vo výške 4.624,- eur sa započítava oproti pohľadávke žalovaných na poskytnutie úveru do tejto výšky. Žalobcom požadovanú výšku úroku, ktorá viac ako dvojnásobne prevyšuje samotnú výšku istiny a pri zohľadnení dohodnutej doby splácania 48 mesiacov (4 roky) predstavuje ročný úrok vo výške 79 %, je jednoznačne potrebné považovať za šikanóznou a v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi. Takýto úrok je už očividne za hranicou, ktorú možno považovať za adekvátnu podstate a zmyslu inštitútu úroku. Obdobne danú otázku posúdil aj Okresný súd Lučenec v rozsudku zo dňa 4.4.2022, sp. zn. 14Cb/23/2020 nenapadnutom opravnými prostriedkami. Žalovaní poukázali aj na nález Ústavného súdu SR z 30.10.2007, sp. zn. III. ÚS 107/07: „Ak boli úroky z omeškania zmluvne dohodnuté vo výške, ktorá zásadám poctivého obchodného styku odporuje, nemožno výkonu práva z takejto dohody priznať súdnu ochranu. To znamená, že súd nemôže priznať úroky vo výške, ktorá by uvedeným zásadám odporovala, i keď bola výška úrokov zmluvne dohodnutá.“ Podľa nálezu Ústavného súdu SR zo 7. mája 2009, sp. zn. I. ÚS 523/07: „Je pravidlom, že súlad obsahu právneho úkonu s dobrými mravmi – v posudzovanom prípade obsah dojednania účastníkov o dohodnutom úroku z omeškania – musí byť posudzovaný vždy, bez ohľadu na to, či by aj bol výsledkom tvrdeného slobodného dohovoru účastníkov zmluvy.“

9. Žalovaným absolútne nie je zrejmé, ako žalobca dospel k termínu splatnosti na deň 3.7.2016. Listom zo dňa 16.6.2016 označeným ako „Pokus o zmier pred začatím súdneho konania“ boli žalovaní ešte len informovaní o tom, že spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. má byť oprávnená v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy zosplatiť všetky záväzky, ktoré sa mali stať splatnými v budúcnosti. O tom, kedy a či vôbec k zosplateniu došlo, však žalovaní už informovaní neboli. Mali za to, že ustanovenia zmluvy, týkajúce sa okamžitej splatnosti záväzkov sú nezrozumiteľné a úmyselne zavádzajú účastníka zmluvy, čo je v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku. „Uvedená zásada je dôležitým determinantom právnych istôt, pretože (okrem iného) bráni podstatnému porušovaniu rovnosti subjektov v obchodnoprávných vzťahoch a tým k znevýhodňovaniu jednej zo strán. Zásady poctivého obchodného styku sú právne relevantné pri výkone práva v tom zmysle, že pokiaľ je výkon práva so zásadami poctivého obchodného styku v rozpore, aj keď neporušuje kogentné ustanovenia zákona, nepožíva ochranu, čiže sa stáva kritériom právnej ochrany.“ (Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/153/2014 zo dňa 28.11.2014). Žalovaní už žalobcovi uhradili sumu 2.484,- eur, teda žalobcovi bola uhradená celá suma poskytnutého úveru a ešte aj suma prevyšujúca. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujú žalovaní žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať im nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

10. Žalobca k vyjadreniam žalovaných uviedol, že je dôležité, že predmetom konania je zaplatenie dohodnutého počtu splátok, podľa úverovej zmluvy a nie je sporné to, že žalovaní túto povinnosť nespĺnili a neuhradili žalobcovi spolu dohodnutých 30 splátok po 138,- eur.

11. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a zistil tento skutkový stav veci:

12. Medzi stranami nebolo sporné to, že dňa 4.12.2014 žalovaní v 1. a 2. rade požiadali žalobcu o poskytnutie úveru, že dňa 9.12.2014 bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. 208409-72676, že na účet dlžníka bola veriteľom poukázaná suma 2.000,- eur, že úver bol splatený vo výške 2.484,- eur.

13. Sporné medzi stranami je, v akej výške bol poskytnutý úver žalovaným v 1. a 2. rade, či boli dlžníci v omeškaní so splácaním splátok tak, ako to uviedol žalobca, či vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, či došlo k premlčaniu nároku žalobcu a či má žalobca nárok na zaplatenie sumy 4.802,40 eur s príslušenstvom voči žalovaným v 1. a 2. rade.

14. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázané, že žiadosťou o úver zo dňa 4.12.2014 žalovaní v 1. a 2. rade požiadali žalobcu o poskytnutie úveru 2.000,- eur. Úver sa mal splatiť v lehote 48 mesiacov, mesačná splátka mala byť 138,- eur, splatná v 30. dni v mesiaci a nominálna hodnota úveru bola 6.624,- eur.

15. Súd prvej inštancie zistil zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 208409-72676 zo dňa 9.12.2014, že ju uzavreli žalobca ako veriteľ, žalovaný v 1. rade ako dlžník a žalovaný v 2. rade ako spoludlžník. Podľa zmluvy mal veriteľ poskytnúť dlžníkovi na účely jeho podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky v dohodnutej výške 6.624,- eur do 8 dní od podpísania zmluvy. Dlžník sa zaviazal splatiť veriteľovi úver v 48 mesačných splátkach vo výške 138,- eur, splatných podľa splátkového kalendára uvedeného v prílohe č. 1 zmluvy, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. V prípade, že dlžník splatí všetky splátky úveru podľa splátkového kalendára, resp. všetky záväzky voči veriteľovi vzniknuté z tejto zmluvy, vzniká dlžníkovi po predchádzajúcom schválení zo strany veriteľa nárok na revolving a bude mu teda úver automaticky navýšený, t. j. veriteľ poskytne dlžníkovi čiastku vo výške 6.624,- eur. Za poskytnutie úveru sa dlžník zaviazal veriteľovi zaplatiť zmluvnú odmenu, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru. Podľa článku 8 ods. 8.1 zmluvy sa zmluva uzatvára na dobu neurčitú. Zmluvné strany sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok vyplývajúcich z tejto zmluvy ku dňu poskytnutia úveru, a to pohľadávky dlžníka podľa čl. 1.1 tejto zmluvy oproti pohľadávke veriteľa podľa čl. 4.1 tejto zmluvy. Rozdiel bude ku dňu poskytnutia úveru uhradený veriteľom na bankový účet dlžníka (čl. 9 ods. 9.1 zmluvy). V prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky úveru o viac ako 15 dní po termíne splatnosti je veriteľ oprávnený požadovať úhradu zmluvnej pokuty vo výške 5 % z nominálnej výšky úveru (čl. 12 ods. 12.1 zmluvy). Zmluvná pokuta podľa čl. 12 ods. 12.1 je splatná do 10-tich dní odo dňa vystavenia penalizačnej faktúry na úhradu zmluvnej pokuty (čl. 12 ods. 12.2 zmluvy). V prípade, že dlžník neuhradí splátku podľa aktuálneho splátkového kalendára riadne a včas a/alebo v prípade, že dlžník je v omeškaní s úhradou mesačnej splátky dlhšie ako 30 dní, a/alebo v prípade, že dlžník je v omeškaní s úhradou iného peňažného záväzku podľa tejto zmluvy, a/alebo v prípade, že poruší niektoré ustanovenia tejto zmluvy, najmä ustanovenie ods. 17.1, a/alebo v prípade, že ktorokoľvek z prehlásení dlžníka uvedené v tejto zmluve, či v žiadosti o poskytnutie úveru je, alebo stane sa nepravdivé: a) je veriteľ oprávnený odstúpiť od zmluvy, b) stávajú sa okamžite splatnými všetky záväzky dlžníka podľa tejto zmluvy a c) je veriteľ oprávnený jednostranne okamžite vypovedať túto zmluvu na základe písomného oznámenia doručeného dlžníkovi. Okamžitou výpoveďou sa zmluvný vzťah končí ku dňu doručenia písomného oznámenia dlžníkovi (čl. 12 ods. 12.3 zmluvy). V prípade omeškania dlžníka so splnením záväzkov dlžníka podľa čl. 12.3 písm. b) tejto zmluvy o viac ako 15 dní po termíne splatnosti, je dlžník povinný uhradiť veriteľovi nad rámec zmluvnej pokuty podľa čl. 12 ods. 12.1 tejto zmluvy zmluvnú pokutu vo výške 50 % z nominálnej výšky úveru (čl. 12 ods. 12.4 zmluvy). Zmluvná pokuta podľa čl. 12 ods. 12.4 zmluvy je splatná do 10-tich dní odo dňa vystavenia penalizačnej faktúry na úhradu zmluvnej pokuty (čl. 12 ods. 12.5 zmluvy). Ktorákoľvek z nižšie uvedených udalostí bude považovaná za prípad neplnenia: a) v deň splatnosti podľa tejto zmluvy nebude uhradená splatná splátka úveru, b) dlžník prestane prevádzkovať svoju činnosť alebo sa dostane podľa stanoviska audítora do platobnej neschopnosti, voči dlžníkovi bude podaný návrh na vyhlásenie konkurzu alebo vyrovnanie, c) dlžník poruší akýkoľvek svoj záväzok alebo povinnosť z tejto zmluvy, či ktorejkoľvek zo zmlúv uvedených v ods. 6.1, d) zabezpečenie zriadené podľa čl. 5 sa stane neúčinným alebo bude akýmkoľvek iným spôsobom spochybnené, e) oprávnenie bude v porovnaní so stavom ku dňu podpisu tejto zmluvy obmedzené, f) zo strany orgánov štátnej správy, súdnych orgánov alebo verejnej samosprávy boli prijaté opatrenia, ktoré podstatným spôsobom znižujú schopnosti dlžníka splniť svoje záväzky podľa tejto zmluvy, alebo bude uskutočnený akýkoľvek úkon, smerujúci k zrušeniu, alebo likvidácii dlžníka, alebo jeho premene na inú právnu formu (čl. 17 ods. 17.1 zmluvy). Ak dôjde k porušeniu povinností uvedených v ods. 17.1 tejto zmluvy a úver sa stane okamžite splatným, je veriteľ oprávnený podniknúť také právne kroky, ktoré môže považovať podľa svojho vlastného uváženia za účelné, t. j. hlavne požadovať, aby dlžník bez zbytočného odkladu: a) využil svoje najlepšie schopnosti a možnosti k odstráneniu, náprave a vyrovnaniu takého prípadu neplnenia a nahradil škodu vzniknutú veriteľovi porušením tejto zmluvy, b) splatil na výzvu veriteľa všetky svoje peňažné záväzky voči veriteľovi podľa tejto zmluvy, a c) uhradil zmluvné pokuty podľa čl. 12 ods. 12.1 a ods. 12.4 tejto zmluvy (čl. 18 zmluvy).

16. Podľa splátkového kalendára ku Zmluve o revolvingovom úvere č. 208409-72676 zo dňa 9.12.2014, prvá splátka úveru vo výške 138,- eur bola splatná 31.1.2015, druhá bola splatná 28.2.2015, tretia bola splatná 31.3.2015, štvrtá bola splatná 30.4.2015, piata bola splatná 31.5.2015, šiesta bola splatná 30.6.2015, siedma bola splatná 31.7.2015, ôsma bola splatná 31.8.2015, deviata bola splatná 30.9.2015, desiatu bola splatná 31.10.2015, jedenásta bola splatná 30.11.2015, dvanásť bola splatná 31.12.2015, trinásť bola splatná 31.1.2016, štrnásť bola splatná 29.2.2016, pätnásť bola splatná 31.3.2016, šesťnásť bola splatná 30.4.2016, sedemnásť bola splatná 31.5.2016, osemnásť bola

splatná 30.6.2016, devätnásta bola splatná 31.7.2016, dvadsiata bola splatná 31.8.2016 a posledná splátka 31.12.2018.

17. Ďalej súd prvej inštancie zistil z prehľadu splácania úveru („Platby B. C. – 208409 ku dňu: 16.6.2020“), že úver bol poukázaný vo výške 2.000,- eur dňa 10.12.2014 na účet dlžníka. Dlžník uhradil úver splátkami po 138,- eur zaplatenými v dňoch 21.1.2015, 4.3.2015, 31.3.2015, 6.5.2015, 10.6.2015, 7.7.2015, 17.8.2015, 5.9.2015, 12.10.2015, 13.11.2015, 12.12.2015, 13.1.2016, 15.2.2016, 15.3.2016, 14.4.2016, 14.5.2016, 4.7.2016, 14.7.2016. Faktúrou č. 915003198 zo dňa 16.8.2015, splatnou 26.8.2015 bolo súdu preukázané, že žalobca vyúčtoval žalovanému v 2. rade zmluvnú pokutu vo výške 5 % z výšky pôžičky v sume 331,20 eur. Faktúrou č. 916001995 zo dňa 16.6.2016, splatnou 26.6.2016 bolo súdu preukázané, že žalobca vyúčtoval žalovanému v 2. rade zmluvnú pokutu vo výške 5 % z výšky pôžičky v sume 331,20 eur. Ďalej súd zistil z oznámenia Slovenského arbitrážneho súdu doručeného súdu dňa 15.6.2021, že konanie vedené pod sp. zn. 139/12/16 medzi žalobcom PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. a žalovanými v 1. rade Advokátska kancelária Hopferova s.r.o. a 2. rade JUDr. Martina Hopferová, o zaplatenie 8.114,40 eur s príslušenstvom bolo zastavené zo zákona dňa 31.12.2016 v zmysle § 54c prvej vety zák. č. 244/2002 Z. z., nakoľko rozhodcovský súd nespĺňal podmienky podľa právnych predpisov účinných od 1.1.2017 a rozhodcovský rozsudok nebol doručený účastníkom konania pred 1. januárom 2017. O zastavení konania z uvedeného dôvodu sa nevydalo rozhodnutie. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že v konaní neexistuje prekážka litispendencie tak, ako to tvrdia žalovaní, pretože konanie na Slovenskom arbitrážnom súde medzi žalobcom a žalovanými sa nevedie v zmysle § 54c zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, bolo konanie zo zákona zastavené a preto v tomto konaní vedenom na Okresnom súde Košice I neexistuje prekážka litispendencie – iného vedeného konania.

18. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 265 Obchodného zákonníka, ktorý upravuje zásadu poctivého obchodného styku, podľa § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje platnosť a neplatnosť právneho úkonu, podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorý upravuje zmluvu o úvere, podľa § 502 Obchodného zákonníka, ktorý upravuje úroky z poskytnutého úveru a podľa §§ 503, 504 Obchodného zákonníka, ktoré upravujú splatnosť úrokov a povinnosť vrátiť peňažné prostriedky, podľa § 506 Obchodného zákonníka, ktorý upravuje oprávnenie veriteľa odstúpiť od úverovej zmluvy, ak dlžník je v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, ďalej podľa § 300 a § 301 Obchodného zákonníka, ktoré upravujú zmluvnú pokutu a možnosť súdu znížiť neprimerane vysokú zmluvnú pokutu, podľa § 544 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje zmluvnú pokutu a podľa § 545a Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje možnosť súdu znížiť neprimerane vysokú zmluvnú pokutu, podľa §§ 387, 388, 391 ods. 1, 392, 397 Obchodného zákonníka, ktoré upravujú premlčaciu dobu 4 roky a upravujú plynutie tejto premlčacej doby.

19. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade je podnikateľom, preto predmetný úverový vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade nie je spotrebiteľským vzťahom.

20. Žalobca si v tomto konaní uplatnil peňažnú pohľadávku 4.802,40 eur, ktorá pozostáva z neuhradených splátok úveru 4.140,- eur a zo zmluvnej pokuty 2x po 331,20 eur.

21. Podľa čl. 12 ods. 12.1 a 12.2 zmluvy, zmluvná pokuta za omeškanie dlžníka s úhradou splátky úveru vo výške 5 % z nominálnej výšky úveru je splatná do 10-tich dní odo dňa vystavenia penalizačnej faktúry na úhradu zmluvnej pokuty. Žalobca vyúčtoval zmluvné pokuty faktúrami č. 915003198 na sumu 331,20 eur, splatnou 26.8.2015 (splátka č. 7, splatná 31.7.2015, zaplatená 17.8.2015) a č. 916001995 na sumu 331,20 eur, splatnou 26.6.2016 (splátka č. 17, splatná 31.5.2016, zaplatená 4.7.2016). Žaloba bola doručená súdu prvej inštancie dňa 23.6.2020.

22. Žalovaní v 1. a 2. rade vzniesli námietku premlčania nároku žalobcu, a to vo vzťahu k zosplatnenému úveru, jednotlivým splátkam, ako aj vo vzťahu k zmluvnej pokute.

23. S prihliadnutím na námietku premlčania vo vzťahu k zmluvnej pokute vyúčtovanej faktúrou č. 915003198 na sumu 331,20 eur, splatnou 26.8.2015 mal súd prvej inštancie za to, že nakoľko žaloba bola doručená súdu dňa 23.6.2020, nárok je premlčaný, nakoľko nebol uplatnený v premlčacej lehote 4 roky. Premlčacia lehota začala plynúť 27.8.2015 a uplynula dňa 27.8.2019. Vzhľadom na námietku premlčania, súd nemohol žalobcovi priznať nárok vo výške (v časti) 331,20 eur.

24. Keďže žaloba bola súdu doručená dňa 23.6.2020, uplatnený nárok žalobcu v prevyšujúcej časti o zaplatenie 4.471,20 eur nie je premlčaný.

25. Ďalej súd prvej inštancie zistil zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 208409-72676, že zmluvné strany sa dohodli na tom, že žalobca ako veriteľ poskytne dlžníkovi – žalovaným v 1. a 2. rade na účely výkonu podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky v dohodnutej výške 6.624,- eur (čl. 1 ods. 1.1 zmluvy).

26. Súd prvej inštancie zistil, že žalovaní od žalobcu sumu v takejto výške neobdržali. Z prehľadu splácania úveru („Platby B. C. – 208409 ku dňu: 16.6.2020“) súd prvej inštancie zistil, že úver bol poukázaný na účet dlžníka vo výške 2.000,- eur dňa 10.12.2014. V skutočnosti teda dlžníkovi bol veriteľom poskytnutý úver len vo výške 2.000,- eur. Túto skutočnosť potvrdzuje aj ustanovenie čl. 4 ods. 4.1 zmluvy, podľa ktorého: „Za poskytnutie úveru sa Dlžník zaväzuje zaplatiť Veriteľovi odmenu, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru. Zmluvná odmena predstavuje 4.624,- eur a je splatná ku dňu poskytnutia úveru.“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že ak zo sumy 6.624,- eur, ktorú mali žalovaní zaplatiť žalobcovi, 4.624,- eur tvorí odmena predstavujúca úroky z úveru, tak úver mohol byť skutočne poskytnutý len vo výške 2.000,- eur ($6.624 - 4.624 = 2.000$). Iná dohoda ohľadom odmeny a úrokov zo zmluvy nevyplýva. Ustanovenie čl. 1 ods. 1.1 v spojení s čl. 4 ods. 4.1 zmluvy je neurčité, nezrozumiteľné, zmätočné a zavádzajúce. S prihliadnutím na ust. § 497 a § 498 Obchodného zákonníka zo zmluvy jednoznačne nevyplýva, v akej sume bol poskytnutý úver zo strany žalobcu žalovaným, aká bola odplata za poskytnutie úveru (ak bola vôbec dohodnutá) a či, a v akej výške boli dohodnuté úroky z úveru. Zákon rozlišuje medzi pojmami úroky a odplata. Žalobca zrejme zámerne, aby nebolo možné jednoznačne určiť výšku odplaty, resp. výšku úrokov, používa tieto pojmy v čl. 4 ods. 4.1 zmluvy na definíciu nároku na zaplatenie sumy 4.624,- eur popri sebe.

27. Súd prvej inštancie preto podľa § 31 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že dohoda o odmene za úver, resp. dohoda o úroku z úveru pre jej neurčitosť a nezrozumiteľnosť je neplatná. Súd mal v konaní za preukázané, že reálne žalobca poskytol žalovanému v 1. rade úver vo výške 2.000,- eur a suma 4.624,- eur mala predstavovať úroky. Tieto úroky by z poskytnutej sumy úveru predstavovali 231,20 %, čo je absolútne neprimerané, a to aj v prípade, ak vzťah medzi žalobcom a žalovanými je obchodnoprávnym vzťahom. Preto žalobcom uvedený vzorec výpočtu úrokovej sadzby nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zmluvy o úvere. Podľa tohto tvrdenia, ročný úrok z úveru predstavuje 34,90 %, ktorý podľa žalobcu je primeraný pre daný typ úveru. Toto tvrdenie žalobcu však súd prvej inštancie považoval za nepravdivé, pretože 34,90 % ročne zo sumy 2.000,- eur predstavuje 698,- eur. To znamená, že ak istina úveru je 2.000,- eur a úver má byť splatený za 4 roky, tak celkové úroky za 4 roky by predstavovali 2.792,- eur a nie žalobcom požadovaných 4.624,- eur. Vo výpočte, ktorý predložil žalobca nebolo zohľadnené ani pravidelné splácanie istiny úveru zo strany žalovaného v 1. rade, ktoré malo vplyv na postupné znižovanie istiny úveru, z ktorej by sa úroky počítali a preto výsledkom by bola nižšia celková vyčíslená suma úrokov. Súd prvej inštancie zistil z priemerných úrokových sadzieb za úvery poskytované bankami, že v rokoch 2014-2016, najvyššia priemerná úroková sadzba predstavovala necelých 13 % ročne. Žalobca požaduje viac ako dvojnásobok tejto sumy, a to ročný úrok 79 % za 4 roky. Takýto vysoký úrok je šikanóznym a je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a so zásadou dobrých mravov.

28. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že ak by dohoda medzi zmluvnými stranami o úroku nebola neplatná, tak výška úrokov uvedená v zmluve odporuje zásadám poctivého obchodného styku a preto nemožno výkonu práva z takejto dohody priznať súdnu ochranu, teda súd nemohol priznať žalobcovi úroky vo výške, ktorá takýmto zásadám odporovala. Keďže žalobca poskytol žalovaným úver len vo výške 2.000,- eur, nemohlo dôjsť ani k zápočtu v zmysle čl. 9 ods. 9.1 úverovej zmluvy.

29. Súd prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenej zmluvnej pokute uviedol, že sa jedná o zmluvnú pokutu za omeškanie dlžníka s úhradou splátky úveru vo výške 5 % z nominálnej výšky úveru. V zmluve nie je definované, čo znamená, resp. ako sa určí nominálna výška úveru. To znamená, že nie je zřejmé, z akej sumy sa má vypočítať zmluvná pokuta za oneskorenú úhradu splátky úveru. Určite to nemôže byť suma 6.624,- eur, pretože, ako to bolo vyššie uvedené, úver bol žalovaným poskytnutý len vo výške 2.000,- eur a dohoda o výške úrokov je neplatná, resp. aj keby bola platná, z dôvodu neprimeranej výšky, by bola v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Nakoľko v zmluve dohodnutý spôsob výpočtu zmluvnej pokuty je neurčitý, nie je možné priznať žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Dohoda o zmluvnej pokute je v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatná.

30. Pretože zmluvu o revolvingovom úvere vyhotovil žalobca, preto podľa názoru súdu prvej inštancie zodpovednosť za jej nedostatky a neplatnosť znáša žalobca. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná a preto ju v celom rozsahu zamietol.

31. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 a § 262 Civilného sporového poriadku tak, že úspešným žalovaným priznal plnú náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti neúspešnému žalobcovi, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, samostatným uznesením.

32. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v celom rozsahu, z toho dôvodu, že závery súdu prvej inštancie sú v rozpore so znením zmluvy o úvere a s ustanoveniami Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie sa dopustil v odôvodnení rozsudku nejednoznačnosti a nepreskúmateľnosti rozsudku, pretože, hoci pojem „neurčitost“ a „nezrozumiteľnosť“ ako vady právneho úkonu mali zásadný, odlišný význam a odlišný obsah, súd ich používal súbežne ako synonymá na označenie rovnakého stavu, bez toho, aby postupoval podľa príslušných, zákonných výkladových pravidiel obsahu právneho úkonu. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/879/2014 z 2. júna 2014, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý nebol vykonaný určite a zrozumiteľne. V čl. 4 ods. 4.1 zmluvy o úvere ide jednoznačne o dohodu o úrokoch. Podľa znenia tohto čl. „za poskytnutie úveru sa dlžník zaväzuje zaplatiť veriteľovi zmluvnú odmenu, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru.“ V tomto ustanovení sa o nejakej odplate nič nehovorí, rovnako ani v žiadnom inom ustanovení zmluvy. Zmluva neobsahuje žiadne spojenie či označenie „odplata za poskytnutie úveru“. Žalobca uviedol, že odplata za poskytnutie úveru a úroky za úver sú synonymá. Odplata za dojednanie úveru je z ekonomickej aj právnej stránky odmenou, resp. náhradou za to, že veriteľ rezervuje peňažné prostriedky a čaká, kým o ne dlžník požiadá. Pri tom nie je podstatné, či dlžník úver skutočne aj čerpá, alebo nie. Z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý súd nepostupoval podľa ustanovení zmluvy o úvere a predovšetkým z toho, že výška úroku za celé obdobie splácania je 4.624,- eur a že spôsob úhrady úrokov bol dohodnutý v čl. 9 ods. 9.1 úverovej zmluvy. Výpočty uvádzané súdom prvej inštancie sú založené na použití údajov, aké nezodpovedajú obsahu zmluvy o úvere. Žalobca uviedol, že závery uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie považuje vo vzťahu k úrokom za nezákonné aj z dôvodov uvedených v ustanovení § 502 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dojednaná ako bezúročná, pretože záväzok platiť úrok ako odplatu za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov do užívania, je pojmovým znakom úverovej zmluvy a jej podstatnou časťou. Úprava zmluvy o úvere v Obchodnom zákonníku sa od úpravy zmluvy o pôžičke významne líši tým, že podľa § 502 ods. 1 môže veriteľ požadovať úroky aj vtedy, ak nie je ich výška v úverovej zmluve dojednaná, alebo ak výška úrokov prevyšuje najvyššiu prípustnú hodnotu úrokov. Ide o princíp obsahovej nedeliteľnosti tej časti právneho úkonu – zmluvy o úvere, ktorá sa týka úrokov. Zákon výslovne uvádza, že v prípade úrokov vyšších, než sú podľa zákona alebo na základe zákona, má dlžník povinnosť platiť úrok v najvyššej prípustnej výške. To znamená, že právna úprava jednoznačne vylučuje záver o neplatnosti dojednaní o úrokoch. Toto súd prvej inštancie nerešpektoval a dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti dojednaní o úrokoch, ktoré v prejednávanej veci predstavujú zmluvnú odmenu.

33. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že namieta aj to, že súd pri rozhodovaní vychádzal zo štatisticky priemerných úrokových mier pri poskytovaní úverov komerčnými bankami, v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, pričom žiadne zákonné ustanovenie nedáva oporu pre použitie takéhoto porovnávacieho údajja. Takýto postup je v rozpore s § 502 Obchodného zákonníka, ktorý odkazuje na úrok obvyklý, za aký poskytovali úvery banky v mieste sídla dlžníka, v čase uzatvorenia zmluvy. Takéto obvyklé úroky treba chápať ako zákonom predpokladané, prípustné, primerané a dovolené. Zákonná úprava neodkazuje na štatistické údaje o úrokovej sadzbe. V konaní nebolo preukázané, že v čase uzatvorenia zmluvy v mieste sídla žalovaného v 1. rade boli úroky za úver vo výške, s ktorou sú dohodnuté úroky v rozpore. Preto súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru vo vzťahu k týmto zmluvným úrokom, ktoré nie sú v rozpore s poctivým obchodným stykom. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

34. Žalovaní v spoločnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že rozsudok súdu prvej inštancie považujú za správny v celom rozsahu po stránke skutkovej a po stránke právnej, pretože súd prvej inštancie dostatočne a starostlivo, a detailne vykonal vo veci dokazovanie a správne rozhodol. Odvolanie

žalobcu neobsahuje esenciálne náležitosti podľa § 363 Civilného sporového poriadku, pretože z neho nevyplýva, čoho sa odvolateľ domáha – odvolací návrh a neuvádza žiadne odvolacie dôvody, ktorými odvolanie odôvodňuje. Odvolanie je zmätočné, nejasné a vnútorne rozporné. Preto by mal odvolací súd odvolanie odmietnuť. Žalovaní ďalej uviedli, že ak odvolací súd odvolanie neodmietne, platí, že odvolací súd by mal vychádzať z toho, že právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje žiadnu vadu vo vzťahu k posúdeniu platnosti predmetnej úverovej zmluvy. Žalovaní uviedli, že samotná suma, v akej bol poskytnutý úver zo strany žalobcu žalovaným, je neurčitá. Žalobca sa zaviazal poskytnúť žalovaným úver vo výške 6.624,- eur, avšak nikdy takúto sumu žalovaným neposkytol. Žalobca zavádzal, ak uviedol, že sumu 6.624,- eur poskytne žalovaným do 8 pracovných dní od doručenia podpísaného rovnopisu úverovej zmluvy. Nikdy sa tak nestalo. Čl. 1 ods. 1.1 úverovej zmluvy ani len nenaznačuje, že žalobca takúto sumu reálne mal v úmysle poskytnúť. V čl. 4 ods. 4.1 nie je uvedené, že by čiastka 4.624,- eur, ktorá má predstavovať zmluvnú odmenu – úroky, už bola zahrnutá v sume úveru, preto možno hovoriť o absolútnej nezrozumiteľnosti predmetnej úverovej zmluvy. Táto nezrozumiteľnosť vyvoláva neplatnosť právneho úkonu – úverovej zmluvy. Žalovaní ďalej k úrokom uviedli, že žalobca zjavne vytrhol z kontextu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie odseky 61. – 65. Súd konštatoval, že dohoda o odmene za úver, resp. dohoda o úroku z úveru je pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť neplatná. Bez ohľadu na spôsob úhrady úroku dohodnutý v čl. 9 ods. 9.1 úverovej zmluvy je potrebné skúmať výšku úroku. Súd prvej inštancie uviedol, že skutočná výška úroku nezodpovedá tvrdeniam žalobcu a je neprímerane vysoká. Takáto výška úroku odporuje zásadám poctivého obchodného styku a preto súd nemôže poskytnúť takémuto nároku súdnu ochranu. Žalovaní ďalej k námietkam žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vychádzal z priemerných úrokových sadzieb za úvery poskytované bankami v rozhodnom období uviedli, že tento postup súdu sa nevymyká zo zaužívanej súdnej praxe v obdobných prípadoch. Ide o legitímny spôsob zisťovania obvyklých úrokov, požadovaných za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Žalovaní preto navrhli, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

35. Vyjadrenie žalovaných v 1. a 2. rade k odvolaniu žalobcu bolo doručené žalobcovi 16. marca 2023, žalobca odvolaciu repliku nepodal.

36. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 – § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

37. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

38. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd si osvojil výstižné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

39. Žalobca odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi uvedenými v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) Civilného sporového poriadku. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody neboli naplnené. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a k odvolaniu žalobcu odvolací súd udáva:

40. Odvolací súd dospel k záveru, že nie je dôvodné tvrdenie žalovaných vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, že odvolanie žalobcu neobsahuje základné náležitosti odvolania podľa § 363 Civilného sporového poriadku a neobsahuje žiadne odvolacie dôvody, ani odvolací návrh. Odvolací súd udáva,

že z obsahu odvolania vyplýva jasne a zrozumiteľne to, že žalobca nesúhlasí s celým rozhodnutím súdu prvej inštancie a uvádza dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie nemal žalobu zamietnuť, a v závere odvolania žalobca udáva, že odvolanie podáva z odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, podľa ktorého rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd preto považuje odvolanie žalobcu za úplné a preto ho meritórne prejednal.

41. Podstatné pre posúdenie oprávnenosti uplatnenej pohľadávky žalobcu 4.802,40 eur titulom neuhradených splátok úveru vo výške 4.140,- eur a zmluvnej pokuty 2x 331,20 eur zo Zmluvy o revolvingovom úvere z 9.12.2014, ktorú uzatvoril žalobca so žalovanými ako s dlžníkom a spoludlžníkom je to, v akej výške žalobca pre žalovaných poskytol úver a v akej výške žalovaní žalobcovi úver splatili.

42. V konaní bolo preukázané, že aj keď v zmluve o revolvingovom úvere bolo uvedené, že žalobca poskytuje žalovanému v 1. rade ako dlžníkovi a žalovanému v 2. rade ako spoludlžníkovi peňažné prostriedky v dohodnutej výške 6.624,- eur, ktoré sa žalovaní zaviazali splácať v 48 mesačných splátkach po 138,- eur, v skutočnosti žalobca poskytol žalovaným úver iba vo výške 2.000,- eur, pretože sumu 4.624,- eur podľa bodu 4 úverovej zmluvy, ktorá je „zmluvnou odmenou“ si žalobca podľa bodu 9 úverovej zmluvy započítaval so sumou úveru ku dňu poskytnutia úveru. Žalobca zmluvnú odmenu považuje za úrok z úveru. Z uvedeného vyplýva, že žalobca poskytol žalovaným na základe predmetnej úverovej zmluvy peňažné prostriedky iba vo výške 2.000,- eur, čo nebolo v konaní sporné. Žalovaní teda získali od žalobcu peňažné prostriedky 2.000,- eur, čo možno považovať za sumu poskytnutého úveru.

43. Odvolací súd k tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že v čl. 4.1 úverovej zmluvy bola dohodnutá „zmluvná odmena, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru“ udáva, že úroky z úveru podľa právnej teórie a súdnej praxe predstavujú cenu poskytnutých peňazí, ktoré veriteľ poskytuje dlžníkom na základe úverovej zmluvy. Úrok z úveru preto nemôže byť zmluvnou odmenou a už vôbec nemôže veriteľ požadovať od dlžníka, aby úrok z úveru si žalobca ako veriteľ započítal oproti dohodnutej sume úveru 2.000,- eur, už pri poskytnutí úveru a takto následne reálne odovzdal dlžníkom iba rozdiel medzi v zmluve dohodnutou výškou úveru 6.624,- eur a akousi „zmluvnou odmenou“, ktorá podľa žalobcu predstavuje úroky za poskytnutie úveru vo výške 4.624,- eur. Rozdiel týchto súm 6.624,- eur a 4.624,- eur, teda 2.000,- eur, žalobca reálne poskytol žalovaným.

44. Odvolací súd nepovažuje za dôvodné tvrdenie žalobcu v odvolaní, že zmluvná odmena je úrokom z úveru. Podľa § 497 Obchodného zákonníka sa dlžník zaväzuje vrátiť žalobcovi „poskytnuté“ peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Z toho vyplýva, že žalovaní boli povinní vrátiť žalobcovi iba tie peňažné prostriedky, ktoré im žalobca poskytol, teda 2.000,- eur a úroky z úveru. Povinnosť dlžníka zaplatiť úroky nastane až potom, ako mu veriteľ peňažné prostriedky reálne poskytne a nastane splatnosť jednotlivých dohodnutých splátok úveru. Podľa splátkového kalendára, ktorý je súčasťou predmetnej úverovej zmluvy, bola splatnosť prvej mesačnej splátky 138,- eur dohodnutá na 31.1.2015. Preto úrok z úveru za prvú splátku úveru mohol byť podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka splatný najskôr 31.1.2015 a ďalšie úroky mohli byť splatné až v deň splatnosti ďalších splátok úveru. Preto nemohol byť splatný úrok z celého úveru už pri uzatvorení úverovej zmluvy dňa 9.12.2014 a preto si žalobca nemohol tento úrok z celého úveru, resp. „zmluvnú odmenu“ ako úrok z úveru pomenovať žalobca, započítať už pri poskytnutí úveru, ak žalobcovi ešte v deň uzatvorenia úverovej zmluvy dňa 9.12.2014 ani v deň poskytnutia peňažných prostriedkov žalovaným ešte nevznikla voči žalovaným pohľadávka za úroky z úveru.

45. Odvolací súd udáva, že úroky z jednotlivých splátok nemôžu byť splatné skôr, ako sú splatné jednotlivé splátky úveru, pretože podľa § 503 Obchodného zákonníka „je záväzok dlžníkov platiť úroky splatný, spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky veriteľovi.“ Odvolací súd poukazuje

na ustanovenie § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. V prejednávanej spore bolo preukázané, že žalobca si započítal voči žalovaným úroky z celého úveru v deň uzatvorenia úverovej zmluvy 9.12.2014, teda v čase, keď tieto úroky z úveru neboli ešte splatné, pretože ich splatnosť nastala spolu so splatnosťou jednotlivých splátok úveru podľa dohodnutého splátkového kalendára, v časovom období od 31.1.2015 do 30.4.2018.

46. Odvolací súd preto dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú úverovú zmluvu ako neplatný právny úkon – neplatnú zmluvu, pretože okrem toho, že obchádza zákon, a to ustanovenia Obchodného zákonníka o úverovej zmluve v celom rozsahu, jednotlivé ustanovenia tejto úverovej zmluvy, ktorú koncipoval žalobca, boli nejasné, a to o výške istiny, o výške úroku z úveru, bol použitý nejasný pojem zmluvná odmena, žalobca neposkytol žalovaným v úverovej zmluve deklarované poskytnuté peňažné prostriedky 6.624,- eur, ale iba 2.000,- eur, ktoré žalovaní už žalobcovi splatili, ako to uviedol sám žalobca v žalobe, keď uviedol, že žalovaní ku dňu podania žaloby zaplatili žalobcovi 2.484,- eur.

47. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, ak žalobu zamietol. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania pre úspešných žalovaných.

48. O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaným, ktorí boli v tomto odvolacom konaní úspešní, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalobca. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

49. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie zvonu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).